

ligheder. Der er også rådgivningsmuligheder for de familier, som af den ene eller den anden grund har nogle økonomiske problemer, og som samtidig har ondt i ægteskabslivet.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg kan selvfølgelig godt nøjes med at lave polemik omkring selve forespørgslen formulering, men jeg vil sige, at vi har jo ret så mange handlingsplaner i vort samfund for at nedbringe dette eller hint, f.eks. alkoholforbruget, hvor mange rygere der er osv., osv. Dét er der faktisk meget nøje tal på, mens vi ikke engang har sat tal på her.

Jeg synes, det er lidt ærgerligt, hvis polemikken skal gå på det, for vores ærinde har jo været at sige: Hvis man faktisk kommer med en tidlig parrådgivning og i højere grad iværksætter denne, så kan man rent faktisk forebygge skilsmisser, og så falder skilsmissetallet.

Men jeg er glad for at konstatere, at fru Jytte Andersen siger på Socialdemokratiets vegne, at det, at det offentlige stiller parrådgivning til rådighed for dem, der måtte ønske det, ikke er at gribe ind i privatsfæren, for så flytter vi i virkeligheden diskussionen derhen, hvor jeg synes, den er relevant, nemlig om det så ikke var en idé, som det fremgår af vores forslag til vedtagelse, at regeringen mere grundlæggende gør sig nogle overvejelser om, hvad det så skal være for et tilbud.

For jeg har meget svært ved at forestille mig, at Socialdemokratiet og fru Jytte Andersen med de holdninger, der i øvrigt er fremsat også her i dag, kan sige, at de sådan set er ligeglade med, hvordan tingene forløber, bl.a. fordi fru Jytte Andersen også selv understreger hensynet til børnene. Selvfølgelig må hensynet til børnene efter en skilsmisse, men så sandelig også før, veje tungt.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Nu siger fru Jytte Andersen, at der er rådgivningsmuligheder til stede, og det kan da muligvis være rigtigt nok, men der er jo altså ventelister andre steder, så der må jo være et eller andet sted, hvor det ramler sammen, når der kan være ventelister nogle steder. Og det er jo meget væsentligt, at man får en hurtig indgriben.

Så vil jeg gerne spørge rent brutalt og kasse-tækningsmæssigt: Er det ikke således, at for

hver eneste skilsmisse, der bliver forhindret, så giver det et plus i statskassen i stedet for et minus i statskassen? Lige bortset fra alle de følelsesmæssige ting, børnene osv., der følger med, så giver det set ud fra en ren økonomisk tankegang altså et plus i statskassen, fordi alle de sociale tilskud, der ellers skal gives til splittede familier, kan undgås.

Derfor er det, der er Dansk Folkepartis ærinde i det her, at når der er ventelister, så må der altså gøres noget og sættes ind.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Vi er bestemt ikke ligeglade med, hvordan familierne har det, men dér, hvor vi i Socialdemokratiet ser vores primære forpligtelse i forhold til ægteskaber i krise, er der, hvor der er børn. Det er der, hvor der er børn i klemme. Det er der, hvor det gør ondt på børn. Som justitsministeren har beskrevet det, er der en lang række rådgivningsmuligheder, som det offentlige stiller til rådighed, og som er et supplement til den rådgivning, man i øvrigt får i sin privatsfære, altså venter, venner, søskende, familie, med andre ord det almindelige netværk. Derudover er også det, som jo har været en del af dagens debat i Berlingske Tidende, nemlig præsternes rolle. Det er præsterne, som vier folk.

Nu kan jeg forstå, at Kristeligt Folkeparti ikke har så meget tiltro til præsterne. Det kan man godt undre sig lidt over. Jeg ved det ikke, men det er vel op til folk selv. Men det er mit indtryk, at mange præster gør et udmærket stykke arbejde, hvis folk, som har nogle problemer i deres privatliv, kommer.

Så vi er slet ikke uimodtagelige. Vi er faktisk meget optaget af det her spørgsmål. Men den politiske forpligtelse ligger primært dér, hvor børn er involveret.

Jeg synes, at spørgsmålet fra fru Aase D. Madsen om, hvorvidt man kan lave nogen som helst former for økonomisk kalkule på det her, er tordnende uinteressant. Det interessante er, om folk får mulighed for selv at tage vare på deres liv, selv får lov at tage vare på deres samliv. I det omfang, de ikke kan tage vare på det, og det går ud over børnene, er der en offentlig forpligtelse. Den er der, uanset om det kan betale sig økonomisk eller ej. Det er nogle rent menneskelige hensyn.